

Leto XXII. 1924.

Št. 10. Oktomber.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvu, Jugoslovanska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za oktober 1924.

Mesečni zavetnik: sv. Frančišek Asiški (4. okt.)

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:

Priprava na jubilejno leto 1925.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve za vsak dan še važne, nujne zahteve.	Geščenje presv. Rešnj. Telesa v	
			Ljublj. škof.	lavant. škof.
1 Sreda	Remigij	Krščanska gorečnost. Duhovniki.	Ljublj. laz.	Laško
2 Četrtek	Ang. var.	Zaupanje k ang. varihu. Otroci.	Dovje	Loka
3 Petek	Evald	Hvaležn. Jez. za dobrote. Spovedni.	Tomišelj	Sv. Jak. v D.
4 Sobota	Frančišek, sp.	Krščansko ubožstvo. Franc. red.	Kamnik franc.	Sv. Rup. n. L.
5 Nedelja	Rožnoveška	Skupna molit. sv. rož. ven. Intelig.	Logatec	Sv. Jedert.
6 Poned.	Bruno, sp.	Razum. samozataj. Mis. časopisi.	Ambrus	Razbor
7 Torek	Justina, d.	Pravi duh v Mar. kongr. Dekleta.	Bloke	Trbovlje
8 Sreda	Brigita, vd.	Vdanost v voljo božjo. Rim. rom.	Rovte n. Log.	
9 Četrtek	Dionizij, m.	Pogosto sv. obhajilo. Možeje.	Polom	Sv. Mikl. n. L.
10 Petek	Fr. B. sp.	Kršč. pouč. in radodar. Jezuit. mis.	Šmihel p. Z.	Sv. Marjeta
11 Sobota	Nikazij	Ljubezen do Cerkve. Delavci.	Erzelj	Sv. Len. n. L.
12 Nedelja	Maksimilijan	Cerk. predstojniki. Sv. oče. Škofje.	Sv. Gora	Širje
13 Poned.	Edvard kr.	Podpiran, zapušč. ubogih. Ind. mis.	Rob	Jurkloster
14 Torek	Kalist, p.	Javna morala. Javni organi.	Prežganje	Videm
15 Sreda	Terezija d.	Branje dobrih knjig. Kat. časopisje.	Lom	
16 Četrtek	Gal, o.	Spreobr. protest. Kat. med drugover.	Boh. Bela	Brežice
17 Petek	Sv. M. Alak. d.	Proslava presv. Srca. Družine.	Podkraj	
18 Sobota	Luka, ev.	Krščanska ljubezen. Rusija.	Horjul	Frančiškani v Brežicah
19 Nedelja	Peter Alk., sp.	Zavest kat. Misij. razstava v Vat. Dobra odgoja otrok. Starši.	Golo	Bolnišnica v Brežicah
20 Poned.	Jan. Kane, sp.	Krščanska šola. Uršul. zav. v Slov.	Zagorje n. Piv.	
21 Torek	Uršula d.	Češč. sv. Jož. po druž. Služ. in delav.	Ljublj. Uršul.	Rajhenburg
22 Sreda	Kordula, d.	Posvečev. ned. in prazn. Miadina.	Budanje	
23 Četrtek	Severin	Katoliški zakoni. Izseljenci.	Šmihel p. Kos.	Trapisti v Rajhenburgu
24 Petek	Rafael, ndg.	Vestnost usluž. Rokodelska družt.	Dol	
25 Sobota	Krispin, m.		Sp. Brnik	
26 Nedelja	Evharišt, p.	Duhov. pastirstvo. Duhov. naraščaj.	Trnovo. Notr.	Sevnica
27 Poned.	Frumencij š.	Spoštov. do starih ljudi. Bolniki.	Ig.	
28 Torek	Sim. i Jud. app.	Podpiranje misij. Misij. poklici.	Črnuče	Pišce
29 Sreda	Narcis, š.	Usmiljenje do sirot. Dobrod. zav.	Rudnik	
30 Četrtek	Alfo. Rod, sp.	Ljubezen do Boga. Redov. narašč.	Matenja vas	Bizeljsko
31 Petek	Volbenk, š.	Podpiranje cer. naprav. — Umri.	Badoljica	

V molitev se priporočajo:

M. M. za blagoslov v zakonu, zdravje oči in vse druge potrebe. — Neka družina v duševnih in časnih potrebah. — Vse še neuslišane prošnje. — Vsi našim molitvam priporočeni.

Zahvaljujejo se:

K. Koren za pomoč v veliki stiski. — N. iz Šk. Loke sv. Jožefu za čudovito pomoč. — Kongreganistinja za pomoč v hudi ožesni bolezni. — A. Vesel za srečo pri »blagu«. — T. Kovačič za milost duhovnih vaj in druge prejete milosti v duhovnem in časnem oziru.

pomogli, da se je nabralo čistega 3500 Din, se Slov. kršč. ženska zveza najsrčneje zahvaljuje. — Za odbor: Terezija Koširjeva.

V Ameriki je napravil Slovenec obljube kot redovnik-frančiškan Antonin Šega. Slovesnost se je izvršila v cerkvi sv. Štefana v Chicago v navzočnosti provincijalnega predstojnika o. Hugona Bren. Mladi redovnik je sin ugledne slovenske družine Jakoba Šega, ki uživa med ameriškimi Slovenci splošno spoštovanje.

Borba proti veri in Cerkvi v francoski zbornici je razumljiva, če beremo, da sestavijo klub »framazonskih« zastopnikov. To znači, da je blizu polovica vseh poslancev svobodozidarsko opredeljenih. Loža pa ima za svoj cilj: boj zoper Cerkev... Ne pozabimo, da imamo tudi v Jugoslaviji več »lož« in da tudi v Sloveniji nismo brez takih tičev!

Obiskovalcem letošnjega velesejma v Ljubljani, ki so darovali za dom slepih otrok, kakor tudi vsem, ki so k temu nabiranju pri-

BOGOLJUB

Prerod.

Beseda po Marijanskem kongresu.

Res je bil lep! Marijanski kongres namreč.

V zadnji številki smo pisali: Če bo Bog dovolil, bodo to lepi dnevi. Ako se mnogovrstni program lepo izvrši, bo zares lepo. — In tako je res bilo. Bil je poseben blagoslov božji nad kongresom. Vreme, ki je bilo prej in pozneje deževno, je bilo ravno tiste dni da si nismo mogli lepšega želeti. Južni veter je tako močno pihal, da so vse zastave močno vihrale in frfotale v vetru, tako da smo rekli: če ne bo te dni dežja, bo čudež. In res ga ni bilo. Kakor da je Marija s svojo mogočno roko nalašč zadrževala oblake, da se niso razlili nad nami.

Zadovoljnost s kongresom je bila splošna. Nekateri niso mogli prehvaliti, kako lepo je bilo. Udeležencev so našeli 70.000. Cerkve in dvorane so bile premajhne, tudi ceste proti Rakovniku preozke. Zastav je bilo nad sto.

Edina pomanjkljivost, ki smo jo opazili je bila ta, da je bilo moških v primeri z ženskami premalo. A tudi to se da razlagati. Dve nedelji pred kongresom je bil v Mariboru velik mladeniški tabor, ki se je kakor 14 dni prej dekliški, tudi lepo razvil in obnesel. Zadnjo nedeljo pred kongresom pa so se na Brezjah spominjali bivši vojaki desetletnice začetka vojske; tudi tam je bilo zbranih precej tisočev možakov. Tisti torej, ki

so bili v Mariboru in na Brezjah, niso prišli na Marijanski kongres; poklonili pa so se tudi Mariji na Brezjah ali pa Materi milosti v Mariboru.

Na drobno kongresa ne bomo opisovali. Iz slik, ki jih prinašamo danes in jih bomo še prihodnjič, si lahko napravite tisti, ki niste bili zraven, malo pojma o tem, kako je bilo na kongresu. Natančen popis z vsemi govori pa bo izšel v posebni knjigi. Kdor želi o kongresu kaj več vedeti in govore brati, si jo bo omislil.

»Bogoljub« pa je zadnjič pisal: Ne gre samo zato, da bi bil kongres lep, da bi bili par dni dobre volje in bi rekli: lepo je bilo. Gre se zlasti za to, da bi bil kongres koristen, da bi se njegovi sadovi poznali v vsem našem življenju.

Z ljubljanim Sinom nas blagoslovi —
Devica Marija, naš narod prenovi!

To je bilo geslo kongresa. Prenovljenje, prerodenje našega naroda. To je bil namen in to naj bo sad Marijanskega kongresa!

Obnova, prenova, prerod, — te besede se zdaj pri nas večkrat slišijo in berejo. Posebno na dekliškem in mladeniškem »dnevu« v Mariboru se je veliko govorilo o obnovi. Dovolim si pripomniti, da »obnova« ni popolnoma prava beseda za to, kar se hoče z njo povedati. Obnoviti se pravi: nekaj kar je že bilo, nazaj napraviti.

Boljše je »prenova«, »prenoviti«. Prenovijo se naprimer oltarji, če se prebarvajo in pozlatijo. Najbolje pa to, kar nameravamo in želimo doseči, izraža beseda »prerod«, »preroditi«. Preroditi se pravi: na novo se roditi ali novo življenje začeti. In to hočemo! Novo, boljše življenje!

Zakaj?

Ali nam je novo, boljše življenje potrebno? O tem smo že zadnjič pisali. Pri nekaterih drugih narodih se je prerod resnično in krepko pričel in pri nas gotovo ni nič manj potreben. Mi se moramo zavedati, da je pri nas marsikaj, kar bi moglo in moralo biti drugače. Greha seveda ne bomo nikoli popolnoma s sveta spravili. A toliko, kolikor ga je zdaj, ga je pa kar preveč. Če naprimer na Slovenskem vsako leto kakih 50 ljudi v pijanosti pobijejo, je to menda vendar prikazen, ki na ves glas kriči, da se prerodimo, da postanemo boljši ljudje! In še mnogo, mnogo drugega je, v čemer potrebujemo temeljitega popljšanja.

Kako?

1. Najprej se moramo zavedati, da je med nami marsikaj napačnega. Dokler mislimo, da smo tako dobri, da takih ni, se ne bomo nič popljšali. Kdor ne ve, da ima na obrazu margo, si je ne bo obrisal.

Človek, ki se hoče popljšati, si mora vest izpraševati. Izpraševanje vesti je eden prvih pogojev v dosego krščanske popolnosti. Kdor si nikoli vesti ne izprašuje, ta ima presneto malo skrbi za svoje popljšanje. Kakor posameznik, prav tako si mora tudi narod, če se hoče popljšati ali preroditi, vest izpraševati. Ali mu jo morajo pa drugi. In to izpraševanje vesti mora za dobro sprejeti. »Bogoljub« včasih našemu ljudstvu nekoliko vest izpra-

šuje, ker ga pač želi popljšati. A tega izpraševanja vesti nekateri nič radi ne poslušajo. Pa naj bo prijetno ali neprijetno poslušati, brez spoznanja lastnih napak in torej tudi brez izpraševanja vesti ni in ga ni popljšanja; je zastonj govoriti o prenovljenju in prerodenju.

2. Kdor se hoče popljšati, naj bere lepe zglede drugih, ki so pred njim živeli, ali pa naj posnema zglede tistih, ki z nami živijo. Tudi narod, ki se hoče izpopolniti, naj gleda lepe zglede drugih. Iz tega vzroka in namena vam je »Bogoljub« pripovedoval, kaj lepega se vidi pri drugih narodih. Če tudi ti narodi niso vselej naši prijatelji, toda kar imajo dobrega, tega ne moremo in nikakor ne skušajmo utajiti, marveč raje posnemajmo! Zato imejmo pred pred očmi in nikakor ne pozabimo, kar je »Bogoljub« povedal krasnega o katoliški Nemčiji. Kake številne mladeniške Marijine družbe imajo, kako hodijo k sv. obhajilu, kako k duhovnim vajam itd. Da ne boste pozabili, Vam bo »Bogoljub« to včasih še v spomin poklical. Preden bomo mi tako daleč, če se še tako potrudimo, bo nekaj časa preteklo. Čaka nas torej veliko dela, zato nam ne kaže prav nič odlašati.

S čim?

Preroditi se moramo. Na kak način, s kakšnimi sredstvi? Samo dvoje poudarimo in s tem dvojim je povedano skoro vse.

1. Dokler se bo pri nas tako pijančevalo, dokler bomo tako hladno gledali, kako se pri nas fantje nedeljo za nedeljo koljejo, dokler pri tolikih organizacijah, kakor jih imamo, ni skoro nobene organizacije za treznost in nravnost, — toliko časa je zastonj govoriti o prerodu! Več o tem tukaj nočemo¹¹¹ govoriti, ker že

nad 20 let pojemo to pesem; a ljudje je ne marajo slišati. Ta pesem je bila pač glas vpijočega v puščavi. Če bo tudi od zdaj naprej tako, potem bo beseda »prerod« v naših ustih ostala samo — beseda. Mi bomo o prerodu govorili, pijanci se bodo pa naprej morili. To prosimo, naj pomnijo vsi, ki govorijo in pišejo o prerodu!

2. Prerod mora biti samo duhovni. Telesno se ne moremo še enkrat roditi. Duhovni prerod pa mora prinesiti samo duhovno življenje: vera in življenje po veri. Zato nikar ne poskušajmo preveč z zgolj posvetnimi sredstvi, tako da bi pri tem verska stala v ozadju. Pri nas se veliko truda porabi za delo, ki vsaj naravnost ne vodi do cilja. Najboljša so gotova sredstva, ki vodijo naravnost proti cilju, ne šele po ovinkih. Vero v dušah oživimo, versko življenje poglobimo, pa bo prišel prerod. Vse drugo: naša društva, predavanja, igre, zabave, izleti, nastopi in vsakovrstne prireditve, naj pa versko življenje podpirajo, a nikdar ne ovirajo, potem pride prerod. Nobeno drugo ime nam ni dano, v katerem bi mogli biti zveličani — in prerojeni — kakor ime »Jezus«.

Po Mariji k Jezusu!

Tega ne smemo pozabiti! Prepričanje svete Cerkve je, da vse milosti prihajajo po Mariji. Če hočemo doseči veliko milost duhovnega preroda, potem se Marije oklenimo, Marije držimo! Mariji vse stanove posvetimo, posebej še mladino! Mari-

jine družbe morajo po Marijanskem kongresu, kjer jih še ni, oživiti; kjer so že, pa se poživiti. To je eden glavnih namenov marijanskega kongresa. Če mladine, ne samo šolske, ampak tudi šoli odrasle, ne bomo bolje versko vzgojili, ne bo preroda. Versko se pa vzgajajo ljudje v verskih družbah. In taka je Marijina družba. Da mladeniške družbe oživijo in se pomnožijo, ta namen ima knjižica »Fantič, le gor vstan«; da se obstoječe poživijo, to pa želi doseči »Vodilo Marijinih družb«. Če hočemo namen doseči, moramo rabiti primerna sredstva. Kjer imajo torej kaj smisla za krščansko popolnost, kjer imajo željo po zboljšanju, kjer si želijo duhovnega preroda, povsod tam se bodo radi poslužili teh sredstev in z njih pomočjo delali za duhovni prerod in napredek. Po Mar. družbah moramo vzgojiti res apostole, ki bodo med našim ljudstvom vedno delali za božje kraljestvo!

Marijanski kongres je bil lep. Toda, da Marijo samo dva dni proslavljamo, je premalo! Vse naše nadaljno delo po kongresu naj bo usmerjeno in posvečeno temu, da z Marijino pomočjo satana kar najbolj premagamo in iz naše domovine izženemo, da — po Mariji — s polno močjo, kot poldansko solnce na nebu, zavlada Jezus nad nami!

Z ljubim sinom nas blagoslovi, —
Devica Marija naš narod prenovi!

Izraelci in mi.

(S Koroškega.)

Kadar so Izraelci grešili in odpadli od Boga, jih je Bog dal v roke njihovih sovražnikov. Kako milo toži in prosi psalmist n. pr. v 58. psalmu: Reši nas iz rok naših sovražnikov, o Bog, in naših protivnikov

nas osvobodi! Ali v psalmu 43.: Zdaj pa si nas zavrgel in osramotil. Prepustil si nas kakor klavne ovce in si nas razpršil med narode. — Ko pa so se Izraelci zopet obrnili h Gospodu in ga prosili za pomoč, je

Bog uslišal njihovo molitev in jih vselej rešil.

Bog kaznuje greh, kaznuje ga na posameznikih in na celih narodih. Pri preroku Jeremiju stojijo besede: Gospod, vsi, kateri te zapustijo, bodo osramočeni; kateri od tebe odstopijo, bodo v prah zapisani; ker so zapustili Gospoda, vir žive vode.

Kaka blaznost torej za posameznika in za cel narod izneveriti se in zapustiti Gospoda vojnih trum! Ne motimo se! Zalostne usode našega naroda je mnogo kriva naša brezbožnost in pregrešnost, ne v

zadnji vrsti tudi naša brezverska in brezbožna »naprednost« in »svobodomiselnost«.

Bog varuje pravičnega in se srdi na grešnika. Premnogi psalmi izražajo to resnico. N. pr. psalm 33.: Oči Gospodove so obrnjene na pravične in njegova ušesa poslušajo njihove prošnje. Toda Gospod obrača svoje obličje zoper one, ki delajo hudo, da iztrebi njihov spomin z zemlje. Pravični so klical in Gospod jih je uslišal in jih je rešil iz vseh njihovih stisk.

Posnemali smo Izraelce v grehu, posnemajmo jih tudi v molitvi in v izpreobrnitvi!

Slovenska mladina, vzdrami se!

Slovenska mladina, vzdrami se,
Glej, Marija kliče te!
Njenemu klicu odzovi se,
Mariji devici pokloni se!
Podari ji šopek: poštenje,
Pokloni ji venec: nedolžno življenje!

O, mladina, vzdrami se,
Kraljici nebá pokloni se!
Prinesi ji v dar
Srcá nedolžnega oltar!
O, mladina, vzdrami se,
Nebá kraljica kliče te!

Slovenski narod vzdrami se,
Kraljica narodov kliče te!
Prinesi ji v darilo:
Ljubezen in vero živo!
Slovenski narod, vzdrami se,
Kraljici vesoljstva pokloni se!

Dom za duhovne vaje.

Dom se zida.

Dom za duhovne vaje se zida, kakor smo soglasno sklenili na katol. shodu. — Prvotno je bil sicer zamišljen na Goričanah. Ali v sedanji finančni krizi bi bilo zidanje in vzdrževanje take stavbe neizvedljivo. Zida se v skromnejši obliki v Ljubljani, v srcu Slovenije, pri cerkvi sv. Jožefa, tik jezuitskega kolegija. Lična stavba bo popolnoma odgovarjala našim razmeram in zahtevam. Nudila bo 25 do 30 sob, primerno dvorano s kapelo, obednico itd. Poleg hiše je senčnat vrt, kjer bodo našli obiskovalci duhovnih vaj potrebno samoto in oddih.

Zida se za vas.

V tem Domu bodo imeli duhovniki, laiki izobraženci in iz preprostega ljudstva skozi vse leto, teden za tednom, priložnost, nemoteni, v zbranosti in samoti po-

svetiti nekoliko dni izključno obnovi in gojitvi verskega življenja. Udeleženec duhovnih vaj bo imel tu za malo odškodnino tri dni udobno stanovanje in hrano; vsak dan več stanu in času primernih govorov in priložnost, da pod izkušenim vodstvom uredi svoje dušne zadeve in ustvarja ukrepe za bodočnost. Splošno se toži, da pojema versko življenje, da se isto ogroža v družinah, društvih, organizacijah, da nam nedostaja mož in mladeničev jasnih načel, kremenitih značajev. Večinoma je vzrok temu sodobno življenje s svojim vrvenjem in vsakdanjimi skrbmi, ki ne pustje človeku svobode in časa, da se zbere. In vendar se hoče dosledno in trezno misleči mož pravočasno orientirati v najvažnejšem vprašanju življenja. Zato se posebno v zadnjem času pri vseh kulturnih narodnih gradé domovi za duhovne vaje. Francozi imajo že 45 takih hiš, kjer dela vsako

Leto povprečno 20.000 mož duhovne vaje; v Belgiji je sedem takih domov; na Holandskem jih je bilo l. 1922. 12, do tega leta se je tu udeležilo v 2851 tečajih 154.300 mož in mladeničev duhovnih vaj. V Nemčiji se zbira v 64 hišah letno 15 do 20 tisoč mož. V eni sami hiši je delalo duhovne vaje 153.000 rekrutov in vojakov.

Tak dom tedaj, primeren našim skromnim razmeram, zidamo sedaj mi Slovenci v Ljubljani.

Pomagajte ga zidati!

Stavba se bo letos do zime spravila pod streho in prihodnje leto — 1925 — z božjo pomočjo dovršila in posvetila svojemu namenu, pod oskrbo in vodstvom očetov Družbe Jezusove.

Stroški za zidavo in opremo znašajo 1 milijon dinarjev. Kapitala ni, morali bomo to vsoto kriti le z milodari in prispevki plemenitih src, ki imajo zmisel za to podjetje, ki je tolikega pomena za naš verski prerod.

Dobrote in korist tega doma bo užival ves narod, katerega očete in sinove bo sprejemal pod svoj krov. Zato se smemo obrniti do vseh vernikov s ponižno prošnjo, naj nam po svojih močeh pomagajo zidati s svojimi prispevki ta dom miru in blagoslova. Prosimo še posebno oč. duhovščino, ki iz lastne skušnje pozna korist duhovnih vaj, da priporoči vernemu ljudstvu naš Dom.

Prosimo Marijine družbe, Orle, izobraževalna društva, da s prireditvami in prostovoljnimi zbirkami pomagajo graditi hišo, kjer bodo sami in njih tovariši vedno našli odprta vrata, mir in srečo. Že so nekateri poslali po 50 dinarjev za odkup enega delovnega dneva, drugi zbirajo skupno, da si kupijo v Domu eno sobo.

Prosimo pa tudi krščanske starše in vsako plemenito srce, da prispevajo vsaj po en kamen k temu poslopju. Vsak dinar se jim bo stotero obrestoval. Izplačal jim ga bo Bog, ko se bodo po duhovnih vajah vračali v družine duhovno prenovljeni očetje in sinovi, v župnije goreči apostoli, v organizacije vrlji člani in voditelji.

Vsi, ki prispevajo po 10.000 dinarjev, so ustanovitelji Doma; oni, ki prispevajo vsaj 1000 dinarjev, so podporniki; vsi, ki količkaj prispevajo, dobrotniki.

Oni, ki bodo s svojimi milodari kakorkoli pomagali k zidanju Doma, so deležni vseh dobrih del in duhovnih sadov te hiše. Vsak dan se bo tu posebej mnilo in vsak prvi petek v mesecu darovala sv. maša za vse žive in mrtve dobrotnike.

Sveto leto je pred vrtemi. Kdo bi ga rad ne posvetil s kakim večjim dobrim delom? Pomagajte zidati »Dom duhovnih vaj« in storili ste res dobro delo, ki vam bo zagotovilo božji blagoslov in rodilo obilo sadu!

Milodari in prispevki naj se pošiljajo na Rektorat kolegija Družbe Jezusove, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

Sanje starca Geroncija.

Spesnil kardinal John H. Newman. Iz angleščine prevedel J. Debevec.

Kardinal Newman (izgovori: Njumen), rojen l. 1801., umrl l. 1890., je razen slavnih spisov versko-obrambne vsebine spisal tudi nekaj pesmi; med temi najbolj slovi *The Dream of Gerontius*, ki v dramatični obliki pripoveduje, kaj se godi v duši starca Geroncija neposredno pred koncem smrtnega boja ter takoj potem ob prihodu v vice. Kardinal je zložil to pesnitev l. 1833., na ladji, ko se je vozil iz Italije na Angleško. Zamislil se je globoko v občutje, katero bo sam imel, ko bo umiral. Pesnitev je Anglež Sir Edvard Elgar l. 1885. spremenil v oratorij; ulogo Geroncija poje tenor, ulogo okrog umirajočega klečečih prijateljev zbor, ulogo duhovnika bas. — V tej številki objavljamo I. del: smrtni boj; v novemberski in decemberski ho-

čemo prinesiti II. del: prihod duše Geroncije v vice in njen sprejem po angelih.

Prvi del.

Geroncij (v smrtnem boju).

Jezus, Marijal — V zadnjih sem izdih-ljajih ...

Ti kličeš me ... Kak vem, da klic je Tvoj? Odtod, ker mi zastaja dih?

Ker v srečo mraz, na čelu znoj? —

Občutje imam, neznano prej, da grem, ne bo me tu poslej.

Kak čudna ta osámljenost, vseh mojih sil omáganost!

Molite, dragi mi! Nekdó

na vrata moja trka zdaj

z odločno in hudó rokó,

Kip Marije Pomočnice na Rakovniku,
kronan in prenešen v slovesni procesiji marijanskega kongresa iz mesta v novo-
posvečeno svetišče.

ki nisem videl prej ga kdaj.
To smrt je! — O prijatelji molite
za-mé, ki nimam več moči te.

Prijatelji (klečeči okrog postelje umi-
rajočega).

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie
eleison.

Sveta Marija, prosi zanj!
Vsi sveti pravičniki, prosite zanj!

Geroncij.

Slabotna duša moja, vzbudi se!
Za zadnjo borbo opogumi se!
Kar dá ti časa še Gospod,
pripravljaj k Njemu se na pot!
Zdaj, ko za hip je vtihnil boj,
privošči kratek si pokoj,
o, dobro ta porabi čas,
prej ko da bi prišel poraz.

Prijatelji.

Usmiljenje mu, milost daj, Gospod!
Zanesi mu, o reši ga, Gospod!
Greha vsakega,
srda Svojega;
nevarnosti večne smrti,
vsegá, kar pógled Tvoj črti;
oblasti hudega duhá
in plamena peklá;
da nevarnosti bogozataje
ne podleže, umiraje;
svojega služabnika reši zdaj
in vekomaj!
S svojim rojstvom in trpljenjem
varuj ga pred pogubljenjem;
s svojo smrtjo, v grob položenjem,
s svojim vzvišenim vstajenjem,
s svojim svetim vnebohódom,
s svetega Duhá prihódom,
reši ga pred obsójnjenjem!

Geroncij.

Trdno verjem sveto tajno
večni Bog je troedin;
in priznam enako vztrajno,
da se je včlovečil Sin;
in zaupam neomajno
Vanj, ki Mož je bolečin.
Vsake sle mi korenina
z Njim na križu naj vmrjè;
milost mi njega edina
luč, življenja, moč dajè;
duše moje globočina
ljubi Njega, Moč, nad vse.
Iz ljubezni te do Njega
sveti Cerkvi dajem čast

in kar nauk njen obsega,
ker je vse Njegova last.
Strah in bol in kar bi bilo,
vse z veseljem čem trpet,
in raztrgat čem z vso silo,
kar še veže me na svet.
Z zbori angelov v višavi
molim v vdanosti srcá
Višnjega očeta v slavi,
Sina, svetega Duhá.

Ne morem več; ker spet grmi nad mé
občutek, hujši od vseh drugih bolečin,
da uničenje se bliža mi, pogin,
ta le stiska mi srcé...
Izginil duše je pokój, in plah
in blazen jo napada strah,
Ko dá sovražnik iz peklá
krog mene prhutá...
Perut njegovih gnusni puh
zasmraja moje sobe sveti vzduh...
In váme se reži, se krohotá
in v blaznost me, v obup pehá.
Pomačaj, Jezus mi! Marija, ti!

Prijatelji.

Bog, bodi mu pomoč v slabosti,
kot bil si očakom v dneh bridkosti;
otel si Noeta iz vóde globočin
in Joba iz presilnih bolečin;
in Izaka, ko oče že je dvignil meč,
in Lota, ko žgal Sodomo je plam pereč;
in Mozesa iz zatiravcev želj
in Daniela si iz lačnih levjih žrel;
mladeniče iz plamenene sí pečí,
Suzano si iz mrež nesramnosti;
in Davida iz Savlovih sí rok;
še tega, hlapca svojega, otmi, o Bog!

Geroncij.

Novissima hera est*... Zdaj rad bi spal
strudila me je bolečina... V Tvoje róke,
Gospod, v Tvoje róke...

Duhovnik.

Proficiscere, anima christiana, de hoc
mundo!''

Odpravi se na pot, krščanska duša!
Zapusti svet! Pojdi, v imenu božjem,
v imenu Stvarnika, Očeta vseмогоčnega,
v imenu Jezusa, Gospoda našega,
Sinú, ki záte kri je lil;
v imenu Svetega Duhá, nad te razlitega;
v imenu svetih vseh devic,
v imenu vseh svetnikov in svetnic!
Zdaj pojdi svójo pot!
Še danes odpočij se v miru!
Biválišče naj tvoje bo na Sveti gori!

* Poslednja ura bijè...

'' Odotuj, krščanska duša, s tega sveta.

Zlate jagode.

22.

»Svoje sovražnike moramo ljubiti in jim svojo ljubezen tudi izkazovati s tem, da hudo z dobrim premagujemo, kakor nas uči apostol (Rim. 12, 20—21), in hkratu pomislimo, da so tisti, ki se nam protivijo, bolj pospeševalci naše stvari, ko naši nasprotniki, ker nam pomagajo zatirati našo sebičnost, ki je naš največji sovražnik.« (Sv. Vinc. Pav.)

Ko je nekoč nekdo rekel sv. Frančišku Sal., da je po njegovem mnenju najtežja krščanska zapoved, ljubiti sovražnike, je svetnik odvrnil: »Ne vem, morda je moje srce kako drugače ustvarjeno, morebiti mi je Bog iz posebne ljubezni do mene dal drugačno srce kakor drugim ljudem, da mi izpolnjevanje te zapovedi ne dela prav nobenih težav. Priznati moram celo, da bi se mogel, če bi mi bil Bog prepovedal sovražnike ljubiti, zelo premagovati, da bi se mu pokoraval.«

V Ansiju (Annecy na Francoskem) je živel odvetnik, ki je svetega škofa sovražil, ne da bi bil ta mogel izvedeti za vzrok sovraštva. Neprenehoma si je oni prizadeval delovanje škofa smešiti, često ga je obrekoval in mu ob vsaki priliki dal občutiti, kako ga sovraži. Svetnik, ki mu je bilo vse dobro znano, ga nekoč na ulici sreča, ga zelo dobrohotno pozdravi in mu pove vse, kar mu je le mogla narekovati bistroumna ljubezen, da bi ga pripravil do priznanja svoje krivice. Ko škof vendar opazi, da so bile njegove besede zaman, pripomni: »Že vidim, Vi me mrzite, in si ne morem razložiti, zakaj ste se tako razsrdili nad menoj; a bodite prepričani, da bi Vas, če bi mi tudi eno oko iztaknili, z drugim gledal kakor največjega svojega prijatelja.«

Molimo! Gospod, ljubim svojega bližnjega, ker ga ti ljubiš. Srčno želim, da bi te on ljubil, in nočem ničesar opustiti, s čimer bi ga mogel podžigati, da bi te ljubil!

23.

Izkazujmo grešnikom najgloblje sočutje! Kdor nima sočutja in ljubezni, ne

zasluži, da bi mu bil Bog milostljiv.« (Sv. Vincencij Pav.)

Sv. Vincencij se nikoli ni čudil, če je kdo storil kak greh. »Grešiti je lastnost človeka,« je dejal, »ker se je v grehah spočel in rodil.« Iz njegovega globokega poznanja velike človeške slabosti je izviralo njegovo veliko sočutje do grešnikov in krotkosti, ki jim jo je izkazoval, da bi jih spreobrnil.

Sv. Frančišek Sal. je gojil tako prisrčno ljubezen do velikih grešnikov, da je včasih rekel: »Ljubim hudobne ljudi, in le Bog jih še bolj ljubi ko jaz!« Goreče je porabil vsako priliko za njih spreobračanje, in vrelec veselja se mu je odprl, kadar so se zgrudili k njegovim nogam, da bi mu priznali svoje pregrehe. Do dna srca ganjen nad žalostnim stanjem njih duš, jih je često objokoval; in le redko so se ustavljali njegovim opominom, ki jih je vedno spremljalo mazilo milosti, ki jo je njegova goreča molitev izprosila iz nebes nad nje.

Molimo! Vlij mi, Gospod, prisrčno ljubezen do grešnikov, ker grešnike kliče (Mat. 9, 13.) je prišel moj Zveličar na svet! Kako bi jaz ne ljubil tistih, ki jih je on ljubil? Daj mi do grešnikov ljubezen, ki naj me napolni z gorečnostjo za njih spreobrnenje!

24.

»Med tistimi, ki so obseženi v besedi 'bližnji', pač nobeden nima več pravice do tega imena nego naši domači; kajti oni živé v naši neposredni bližini, bivajo z nami pod eno streho in jedo isti kruh z nami, zato mora bití naša ljubezen obrnjena najprej zanje. Izkazujmo jim torej vsa dejanja prave ljubezni! Ta ljubezen pa ne sme temeljiti na mésu in krvi, tudi ne na osebnih lastnostih, temveč popolnoma na Bogu.« (Sv. Frančišek Sal.)

Molimo! Napolni me, Gospod, s pravo gorečnostjo za posvečenje tistih, ki so izročeni meni v skrb! Hočem jih poučevati o njih dolžnostih in jih zlasti s svojim zgledom napeljevati, da bodo dolžnosti zvesto izpolnjevali, in hočem vedno moliti zanje!

Med Hrvati in Srbi.

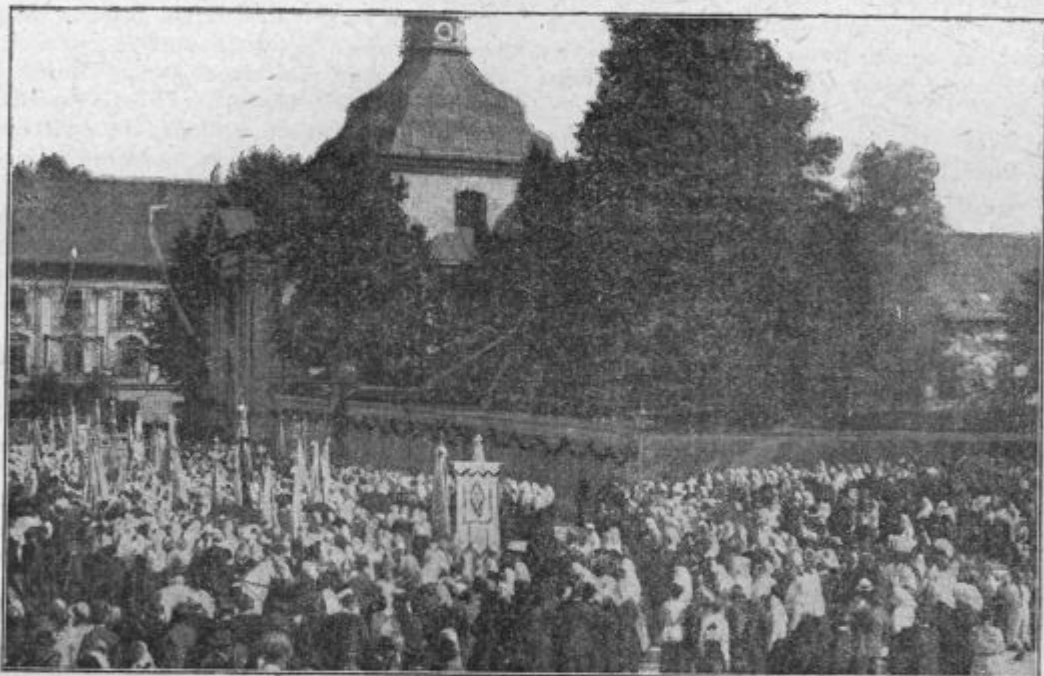
Skrb za katoliško in slovensko diasporo.

Piše urednik. Dalje.

K svojemu zadnjemu kratkemu opisu Belgrada in katoliških naprav v Belgradu moram danes dodati to, kar sem medtem izvedel, namreč, da so letos sezidali »Katoliški dom«, dvorano za shode in zборе. In sicer stoji ta dom takoj zraven cerkve. To je gotovo lep napredek katoličanov v Belgradu, h kateremu jim iz srca čestitamo. Kdaj boste Slovenci v Zagrebu imeli kaj takega?

bolje v tretjem sedeti, kakor v drugem celo noč stati, sem šel v tretjega, kjer je bilo še toliko prostora, da sem lahko sedel. Časih plača kdo tretji razred, v drugem se pa vozi; jaz pa sem za izpremembo enkrat narobe naredil; drugi razred sem plačal, v tretjem se pa vozil! Lepa je ta! Ta pa zna! — boste gotovo rekli.

Vozili smo se celo noč. Najprej vozi že-

Na Križanskem trgu pred kronanjem Marijinega kipa.

Ko smo si zadnjič Belgrad malo ogledali, se pa danes pomaknimo dalje proti jugu v srbsko deželo. Vsedel sem se na vlak ob kakih osmih zvečer. Vlak je bil natlačen. Da bi mogel ponoči vsaj malo spati, sem bil tako preširen, da sem vzel karto drugega razreda, kjer se malo bolj mehko sedi in malo lažje zaspi. A moja preširnost je bila hitro kaznovana. Ker nimam tiste nekrščanske navade, da bi izkušal druge prehiteti in jim najboljši prostorček prevzeti, ker imajo drugi ravno tako radi kak boljši prostorček kakor jaz, so me pa res drugi prehiteli in prav vse sedeže drugega razreda zasedli, tako da ni ostal zame niti eden, in bi bil moral stati, če bi se hotel v drugem razredu voziti. Ker je pa vendar

leznica čez neko nizko pogorje, ki prereže več predorov. Kmalu pa pride v dolino reke Morave, ob kateri vozi ves čas do Niša. Ko se je zdanilo, sem začel opazovati pokrajino in selišča. Dolina je zelo široka in še dosti prijazna. Tudi vasi imajo precej čedno lice. Hiše so bele, majhne, večinoma zidane, med seboj zelo enake, a drugačne od naših. Vsaka ima pred vhodom v hišo samo nekako lopo ali hodnik, ki sloni na štirih ali peterih stebrih.

Okoli sedme ure smo prišli v Niš. Kolo-dvor je prav velikomesten. Niš leži na lepi ravnini, kjer se stekata dve reki: Morava, ki prihaja od juga, in Nišava, ki priteče od bolgarske strani. Mesto šteje kakih 30.000 pre-

bivalcev. Ima široke ravne ulice, a se mu pozna, da je bil še pred nekoliko desetletji pod turškim kopitom. Vendar se vedno bolj modernizira in lepša. Pravoslavna cerkev je velika in lepa, lepša kakor v Belgradu. Katoliška cerkvica pa seveda majhna in skromna. Vendar je pa cerkvica sama z vsem, kar zraven spada, še dokaj prijazna. Cerkev se namreč drži župnišče, ki je podobno malemu samostanu; ima precej dvorišča in tudi nekaj vrta. Tisto dvorišče in vse župnišče, posebno še njegova kuhinja, je shajališče nižjih katoličanov. Večkrat, posebno ob nedeljah, je na dvorišču in v kuhinji vse živo. Gospodar te naselbine je prečastni gospod Ferdinand Hrdý, katoliški župnik in obenem apostolski administrator za vso bivšo Srbijo razen Belgrada. Apostolska administratura je torej neke vrste škofija, samo še ne urejena kakor so navadne škofije.

Niška »škofija« je štirikrat večja kakor vsa Slovenija. Župniji pa ima zdaj dve, a duhovnike tri. Župnija je poleg Niša tudi v Kragujevcu. V Nišu pa je dobil gospod župnik medtem tudi kaplana: nekega od Italijanov prežnanega gospoda iz Istre. Gospod Hrdý je po rodu Čeh. V semenišču je bil v Gorici, kjer se je naučil slovenski; služboval je v Istri v poreški škofiji, kjer se je naučil hrvatsko. Nazadnje je bil imenovan za kanonika v Pulju, a so ga Italijani izgnali. Zdaj pa modro vlada svojo razsežno »škofijo«; opravlja, kakor sam pravi, vse službe od mežnarja do škofa. Za mežnarja mora namreč biti sam. Za ministranta pa je njegova nečakinja. Ko sem stopil v cerkvico, je ravno maševal; stregla mu je pri maši mala deklica, katero sem pozneje spoznal kot hčerko njegove sestre, ki je vdova in mu gospodinji. Skoro milo se mi je storilo, ko sem zagledal to nenavadno prikazen: deklico-ministrantko. Mislil sem si: smo pač v misijonski deželi!

Gospod Hrdý je velik in krepak mož, a ponižen in prijazen. Sprejel me je z vso ljubeznijo. Potem pa me je poslal past njegove ovce. Dal mi je v roko kovček ali torbo, v

kateri je bila spravljena vsa mašna ali oltarna oprava. V eni roki sem imel svojo torbo, v drugi njegovo. Spremil me je na kolodvor in vsedel sem se na vlak, ki vozi severo-vzhodno proti Zaječaru. To je nova železnica, zgrajena že po vojski, ki vodi skozi gorovje in skalovje, skozi nešteto predorov. Na enem mestu je bila proga pretrgana; nasip se je podrl. Tam smo morali izstopiti ter prestopiti na drug vlak. Izstopil sem nekaj postaj pred Zaječarom. Tam je prva točka, kamor sem imel iti: rudnik Trešibaba.

V Srbiji je veliko rude in rudnikov. Tudi slovenski delavci so hitro izvedeli, da se tam doli dobi delo. In ko mi tu pri nas nismo o tem še nič vedeli, se je doli naselilo že precej Slovencev. Vsi ti so farani gospoda Hrdýja. On sam veliko potuje, ponoči in podnevi, da obiskuje svoje raztresene ovčice. Morda ima že kakih 20.000 faranov, oziroma škofljanov, ki jih kljub največji pridnosti in požrtvovalnosti ne more duhovno zadostno oskrbeti. Takrat, to je lansko pomlad, ko sem bil jaz pri njem, ni imel še ne kaplana, ne župnika v Kragujevcu. Vsa bivša Srbija (razen Makedonije) je bila ne samo njegova škofija, ampak tudi njegova župnija. Razen njeja je bilo pač še nekaj katoliških vojnih kuratov v tem ozemlju: eden v Nišu, v Zaječaru in v Kragujevcu. Ti so mu tudi nekoliko pomagali in oskrbovali bližnje katoličane, dasi niso pod njegovo oblastjo in niso tega dolžni delati, marveč imajo oskrbovati samo vojake ter imajo svojega posebnega predstojnika, vojnega generalnega vikarja, ki je zdaj gospod Ferdo Rožič, stanujoč v Zemunu. Ker torej gospod apostolski administrator niti sam, niti s pomočjo gospodarov vojnih kuratov ni mogel za Veliko noč dušnopastirsko oskrbeti vse svoje sila raztresene črede, se je obrnil s prošnjo na ljubljansko škofijstvo, naj mu pošlje za Veliko noč enega pomočnika. In poslali so mene. To je vzrok in povod, da sem prišel v Srbijo in hodil z mašno torbo v roki od kraja do kraja. Kako se mi je na tem potu godilo, to pripovedovanje pa odložimo za prihodnjic!

B. Šedivý, Belgrad:

Katoliško dijaštvo v Srbiji.

Ko je po prevratu prišla peščica katoliških visokošolcev študirat v Belgrad, so takoj živo spoznali vse prokletstvo brezverstva in ves blagoslov katolištva. Ne mogli bi si ohraniti sv. vere in čistosti, če bi si ne bili osnovali kat. visokošolskega društva, kjer drug drugega navdu-

šujejo za versko življenje in poglobitev v znanosti ter si dajejo dober zgled. Po triletnem skrivanju pred oblastmi v podzemskih prostorih, je dobilo društvo lanske leto potrjena pravila in si je nadelo ime sv. Cirila in Metoda. Medtem pa smo že dobili dobre tovariše in tovarišice v

kat. združenjih srednješolcev in srednješolk.

Sele katoliško srbsko dijaštvo pa je zaneslo med nas pravi katoliški duh. Ljubezni do Kristusa preveva nas vse in skozi najčistejša katoliška očala gledamo na svet. Ako izvemo za kako službo ali kak postranski zaslužek, ga odstopimo tistemu, ki je najbolj potreben. V društvu sv. Vincencija zbiramo denar za siromake, jih obiskujemo in delimo iz neznatne blagajne med največje reveže. Eden srbski član našega društva je lansko leto nevarno obolel. Stanuje namreč pri svojih stariših v belgrajskem predmestju, tri četrt ure daleč od visoke šole. Ker je razdelil med reveže ves denar, ki ga je dobil od starišev za tramvaj, je prihajal v dežju in snegu popolnoma premočen v šolo. Naša ljubezen pa ni pristranska. Ne vpraša se pri nas, ali je kdo Slovenec, Hrvat ali Srb. Vseeno nam je, ali kdo piše v latinici ali cirilici, da ima le pošteno katoliško srce in nepokvarjeno dušo. Ker nas domovina noče razumeti in podpira samo kat. visokošolce v Ljubljani, je več naših članov hudo stradalo. Kljub temu pa smo zbrali majhno vsoto in jo podarili najrevnejšim pravoslavnim dijakom za Božič, da jim pokažemo, da so katoličani pripravljeni v Kristusovem imenu žrtvovati tudi zadnji vdovin vinar za svojega bližnjega. Nič namreč tako ne želimo, kakor da bi se pravoslavni kristjani, ki so se po tuji krivdi ločili od prave cerkve, zopet združili s katoliško Cerkvijo.

Pod vplivom srbskega katol. dijaštva smo vpeljali molitev v začetku in na koncu vsakega zborovanja. Če hočemo res kaj pametnega razpravljati in skleniti, če nam resno blesti pred očmi misel cerkvenega zedinjenja, potem pač moramo iskati pomoči pri večni Modrosti. Ni treba omenjati, da čuti celokupno katoliško belgrajsko dijaštvo potrebo, da se vsako prvo nedeljo v mesecu zbere na skupno gostijo pri mizi Gospodovi. V večjem številu pa se nam pridružijo tudi najmanjši nositelji in nositeljice naših idej, »Mladi junaki«, učenci in učenke ljudski šol, ki jih z ve-

liko spretnostjo in požrtvovalnostjo vodi kat. visokošolka Srbkinja. Ko so lansko leto na Dijaški dan dne 8. decembra prisostvovali našemu skupnemu sv. obhajilu pravoslavni visokošolci in srednješolski profesorji ter pravoslavni duhovniki, se niso mogli dovolj načuditi globoki pobožnosti in vzornemu redu. Stavili so nas za zgled pozneje v šoli pravoslavnim dijakom. Vseuč. profesor dr. Trifunac pa se je zelo laskavo izrazil o kat. visokoškem društvu sv. Cirila in Metoda celo v najuglednejšem srbskem časopisju »Književni Glasnik«. Sploh imamo zelo velik ugled na visoki šoli, ki šteje nad 8600 visokošolcev in visokošolk, čeravno smo najmanjše društvo.

Posebno nas spoštujejo zato, ker se kljub vsem neštetim zanjkam in mikom s pomočjo od zgoraj z besedo in zgledom borimo za sv. čistost. Zato ni čuda, če so bili naši člani in celo frančiškani, ki študirajo za profesorje, tudi pri največjih brezvercih najbolj priljubljeni. Večkrat so nas prosili pravoslavni visokošolci, ki so vsi v veri slabo poučeni, naj jim mi držimo predavanja o verskih vprašanjih. Ker bo ravno te dni gotov Katoliški dom v Belgradu, se bomo z veseljem odzvali njihovemu povabilu, če bomo dobili v društvo dovolj sposobnih novih članov.

Pritrgovali pa bomo letos lastnim ustom, da lahko zberemo tako vsoto, da pošljemo enega svojega člana zbirat kat. srednješolske dijake in jih organizirat po notranjosti Srbije. Zbrati vse kat. dijaštvo v Srbiji, navajati ga k zglednemu življenju in ga tembolje izobraziti ter preko njega vplivati na pravoslavne kristjane, to nalogo si je postavila pred kratkim osnovana »Kat. dijaška zveza v Belgradu«. Vi vsi pa, ki Vam je na srcu razširjanje Kristusovega kraljestva, molite za pravoslavne brate, ustanavljajte in širite Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, ki dela za zedinjenje pravoslavnih narodov s kat. Cerkvijo. Ako pa kdo more pogrešati kak dinar, naj ga pošlje uredništvu »Bogoljuba«, da se v tej draginji omogoči kakemu novemu visokošolcu študiranje v Belgradu.

Kako se možimo in ženimo...

Povest v pismih. — Spisal Pavel Perko.

X.

Ljuba Rezikal

Hudo je bilo te dni. Mislila sem, da ne bom prestala; pa je le šlo. Sedaj je bolje.

Takoj drugi dan sem šla po gospoda Janeza, da so prišli k Tinetu. Ne z Bogom, ampak tako na pogovor; ker se je počutil dokaj boljšega. Z gospodom Janezom sva se med potjo menila o Tinetovi bolezni, in sem jim povedala vse, kako je med menoj in med Martinom in kako je to vse skupaj vzrok, da se je Tinetu tako poslabšalo. Gospod Janez so rekli, da je to treba sedaj vse Bogu prepustiti. Ker niso bili nič hudi name, me je to zelo potolažilo.

Ko so šli od Tineta, so rekli gospod Janez, da taka bolezen sicer ni vselej za smrt, pri Tinetu bo pa težko drugače, zato ker se je z delom prevzdignil. Če bo slabše, naj pošljemo po obhajilo. Pa tudi po zdravnika bi bilo dobro poslati.

O zdravniku pa Tine ni hotel nič slišati. Zdravnik da je sedaj drag, in pa gor v hribe nihče rad ne hodi. Ponudila sem se, da grem po zdravila, pa tudi ni hotel. Sprva je z menoj izpregovoril komaj kako besedo. Potem je bil pa čezdaljebolj prijaznejši. Oni dan, ko se je počutil zopet boljšega, je pa poklical očeta in je začel:

»Oče, naša vola sta trdna in tisti voziček, ki ste ga kupili od Izlakarja, je prav pripraven. Kaj če bi zapregli in me peljali do ceste?«

»Do ceste? Zakaj?«

»Doli bi pa najeli Matjana, ki ima koleselj, in bi me peljal do Dereanija. Vi bi šli pa z menoj.«

Oče so ugovarjali, da je Tine še preslab za tako vožnjo, pa si ni dal dopovedati. Dereani, je rekel, naj ga pregleda in preišče in naj pove, kako je, da bo potem vedel...

Ker je le želel in ni odnehal, smo napravili voz in oče so ga peljali. —

Ko sta prišla nazaj, je bil Tine nekam ves drug. Ležal je mirno, gledal je v strop in nič ni govoril tiste dni. Včeraj pa, ko sem mu nalivala čaja, je rekel:

»Katarina, naj pa pride Martin.«

»Sa ni treba, Tine!« sem zajokala. Milo se mi je storilo, ko sem videla, da sta mu stopili dve solzi v oči.

»Naj le pride. Tako sem premislil. Z menoj ne bo nič.«

»Dokler boš ti živ, Tine, ne bo nihče hodil k hiši. Tako sva se dogovorila z očetom, in tudi Martin je rekel, da ti želi zdravja in da gre rajši v Ameriko, kot da bi se silil k hiši, če boš ti zdrav... Tine, saj je še vse mogoče, da ozdraviš in —«

»Ne, ne —« je odmajal z glavo. »Jaz zdaj že vem, kako je z menoj... Ampak Katarina, jeli, kako sem jaz delal? Vedno sem mislil: Jaz bom v eni hiši, vidva z očetom pa v drugi...«

»Tine, če je božja volja —«

»Ne, ne! Jaz že vem, kako je z menoj. Naj le pride Martin!«

Tako je Tine sedaj ves vdan. Tudi jaz sem se pomirila. Poprej mi je bilo tako težko pri srcu, kot da imam jaz Tinetovo bolezen na vesti; sedaj pa mislim: Je že bila volja božja tako. Pa tudi za naprej pravim tako, da naj se zgodi, kakor Bog hoče. Če mi je namenjeno, da bi se morala možiti, bom Martinu izpolnila, kar želi. Ako pa Tine ozdravi, potem — se mi zdi — bom šla z ravno tako lahkim srcem v očetovo hišo, kakor bi šla na svatbo. Tako sem očetu povedala, in tudi oče so rekli, da je prav tako. —

Zdaj bi Ti pa, Rezika, poročala še kaj drugih novic, pa se zadnje čase tako malo brigram zanje. Saj veš, če je bolezen v hiši, tako da že skoraj smrt trka na vrata, se potem človeku ne ljubi govoriti o možnostvah in ženitvah. In vendar je sedaj po fari samo ta govorica. Kamor stopiš, povsod govorijo o svatbah. Sedaj so dvojni oklici: Debeljakov s Čudnovno, Gričar z Bizjakovo. Bizjakova Tona je vsa vesela; njena sestra pa še bolj, ker ji bo Tona naredila prostor. Tona pravi, da ji je žal, ker ji ne morem iti za družico, ker imamo bolezen v hiši. Mi bo pa zato poslala z Brezij zelo lepo razglednico.

Blažonova Mica se je vdala v svojo usodo. S tem se tolaži in to povsod pripoveduje, da je bilo Debeljakovemu samo za denar, in ker je druge zavohal več denarja, se je pa drugam obrnil. Takega pa, ki mu je za njen denar, ne pa zanjo, ona še noče ne... Tudi Blažon je postal ponižnejši. V dve gubi hodi in svoji Mici venomer poje: Za gospodinjo bi bila lahko, sedaj boš pa za deklo. Grunt bom dal Jožu, tebi bom pa izgovoril kôt, in potem boš v domači hiši za deklo. Prav ti je; zakaj se pa meniš s takim, ki po gostilnah za neveste baranta! — Samo tega Blažon nič ne

ve, da je tudi on kriv pri tej nezgodi, ker takrat, ko je bil čas videti in slišati, je bil slep in gluha. Pustil je, da se je blato nabiralo okrog hiše, sedaj se pa čudi, da je tudi sam noter stopil.

Pri Golarjevih je pa sedaj tudi oče zrojil nad Matevžetom in nad ono iz Golic. »Če bi imelo tako biti« — pravi — »potem je bolje, da se vzameta. Pa takoj!« Golarica pa pritrjuje: »Saj res, vzameta naj se! Kako jih bo lepo gledati pred oltarjem, ker Matevže je ravno za pol glave višji kot Marica. In to se vedno tako lepo poda, če je ženin nekoliko

višji od neveste. In pa — pomislite! — obeh imena se začenjata z M. Poslušaj: Matevže Marica — Matevže Marica... Ali ni, kakor da bi zvonilo k poroki?«

Zdaj pa reci Rezika, če nimajo ljudje novice in zabave dovolj! Če bi ne bilo v naši hiši tako žalostno, bi Ti pisala: Pridi domov, da se tudi midve nekoliko nasmejave ljudskim neumnostim. Tako Te pa samo prosim, spominjaj se v molitvi našega Tineta, da bo lažje prestal!

Tvoja

Katarina.

Nagla smrt duhovnikov.

(Piše župnik s Koroškega.)

Božji Zveličar naroča: »Bodite pripravljene, ker ne veste ne ure ne dneva.« Izmed vseh stanov ravno duhovnikov umrje primeroma največ nagle smrti. Pri nas na Koroškem je letos nagla smrt že štiri izvrstne duhovnike iztrgala iz srede dušnopastirskega delovanja in iz vrste dobrih tovarišev. Vsi ti štirje so bili vneti častilci Matere božje Marije. Vsi štirje so umrli vled srčne kapi. Njihova smrt je bila, čeravno nagla, vendar lepa.

1. Dne 8. januarja dopoldne se je v samostanu Tanzenbergu zgrudil mrtev opat istega samostana o. Bonifac Marija Ecker, star 53 let. Rojen je bil na Zgornjem Avstrijskem. Bil je zmeraj vesel in neumorno delaven. Po vsem svetu, zlasti v Ameriki, je imel prijateljske zveze. Z njihovo pomočjo je dobil toliko podpore, denarne in v blagu, da je s tem v bridkem času zadnjih let takorekoč rešil naše katoliške sirotišnice in oba naša semenišča. Podpiral je revne duhovnike in samostane, zlasti tudi šolske sestre v št. Rupertu in št. Jakobu. Posebno je častil Marijo. V svojem opatskem prstanu je imel vdelano Marijino podobo. Dan pred svojo smrtjo je obiskal še duhovnike v št. Vidu ter tam opravil svojo spoved.

2. Dne 28. junija, na soboto, je bil Stefan Sakešek, župnik v št. Petru pri Grabštanju, popoldne še v Celovcu. Tam je opravil svojo spoved. Še isti večer nagloma umrje, star 55 let. Rojen je bil pri Sv. Trojici v lavantinski škofiji. Vneto in skrbno je večkrat vodil Marijine družbe. Najljubši predmet njegovih pridig je bila Marija kot naša priprošnjica in naš zgled. Marijin dan, soboto, si je izbral za svojo redno spoved.

3. Župnik v Vovbrah, Rok Tojnko, je bil rojen v Prevaljah, kjer je lepa župna cerkev posvečena Materi božji Mariji. Tam

se je nasrkal ljubezni in češčenja do Marije. Mariji je posvečena tudi župna cerkev v Vovbrah. Skrbel je za lepoto te cerkve, v nemal je svoje vernike za Marijino čast tako, da smo se mu vsi čudili. Dne 25. julija je še pomagal spovedovati šolarje v Velikovcu. Sam je tam opravil svojo redno spoved. Drugi dan, na soboto, ravno z nekim cerkvenim pevcom svirata na harmoniju in pojeta pesem: »Veš, o Marija, moje veselje...«. V sredi pesmi župniku glas zastoja, omahnejo mu roki, glavo sklone ter se mrtev zgrudi na tla. Star je bil 41 let. Duhovnik je bil 18 let. Pri njegovem pogrebu v Vovbrah je bilo ogromno ljudstva od blizu in daleč ter 29 duhovnikov.

4. Na dan Tojnkove smrti, v soboto, 26. julija, je bil župnik iz Wietinge, benediktinec o. Kolumban Moltner, na božji poti Marija Pomagaj pri Kotarčah (Gutaring). Vzorno lepo je 61letni duhovnik opravil svojo pobožnost. Od Marijinega oltarja se skoraj ločiti ni mogel. Pri večerji je bil še vesel v družbi duhovnikov v svojem župnišču. Še tisti večer se njegova blaga duša preseli v večnost. Marijo je srčno častil. Njegova zadnja pot v življenju, njegovo poslednje opravilo na zemlji, je bila božja pot k Mariji Pomagaj. Truplo so prepeljali v njegov domači kraj na Solnograško.

V litanijah prosimo: »Nagle in neprevideane smrti reši nas, o Gospod.« Vendar Marijinemu otroku se tudi nagle smrti ni treba bati. Vsi štirje navedeni zgledi nam kažejo, da kdor Marijo rad časti, umrje srečno, četudi umrje nagloma. V zdravih dneh je pripravljen na smrt. Opravljajmo pogosto in redno svoje spovedi, Mariji se priporočujmo za srečno zadnjo uro, pa bo naša smrt lepa in srečna, kakor sklep Marijine pobožnosti:

Sestanek voditeljev Marijinih družb

o priliki Marijanskega kongresa.

»Bogoljub« je napovedal, da bo v zvezi z Marijanskim kongresom tudi prvi sestanek vseh slovenskih škofijskih voditeljev Marijinih družb. Ker pa je bilo na kongresu tudi mnogo drugih duhovnikov, so bili povabljeni k zborovanju vsi. V torek, 9. septembra, smo se zbrali v dvorani Rokodelskega doma. Navzočih je bilo kakih 60 duhovnikov. Zborovanje je trajalo od 9. do pol 1.

Najprej so poročali vsi škofijski voditelji po vrsti o stanju Marijinih družb v svoji škofiji. In sicer: kanonik Fr. Časl za lavantinsko škofijo, prošt Valent. Limpl za krško škofijo, vikar Leopold Cigoj za goriško nadškofijo, svetnik Franc Guštin pa je zastopal na mestu kanonika Iv. Slavca tržaško škofijo. V Trstu je še vedno močna slovenska Marijina družba, ki šteje kakih 400 članic in ima svoj »Marijin dom«. Gospod je prosil, naj vsako članico in sploh vsako dekle, ki pride od koderkoli v Trst, pošljejo v »Marijin dom« ali pa do njega samega, ki službuje pri cerkvi sv. Antona novega. — P. Ludovik Dostal pa je zastopal hrvatske Marijine družbe ter je podal zanimivo sliko verskega življenja in stanja Marijinih družb na Hrvaškem. On sam vodi veliko Marijino družbo za duhovnike v Zagrebu. — Stopili smo v zvezo tudi s češkimi Marijinimi družbami. Vodstvo Marijinih družb v Pragi pošilja »Bogoljubu« v zameno svoje glasilo »Ve službah Kralovny«. Škofijski voditelj Marijinih družb za brnsko škofijo posvečeni škof dr. Jos. Kupka, s katerim se je urednik »Bogoljuba« seznanil pred nekaj tedni na katoliškem shodu v Brnu, je poslal Marijanskemu kongresu svoj pozdrav. — Stopili bomo potom naših Salezijancev, ki imajo na Poljskem svoje sobrate, v zvezo tudi s poljskimi Marijinimi družbami. — Pa tudi z nemškimi, oziroma avstrijskimi hočemo biti toliko v zvezi, kolikor je za našo stvar potrebno. Pro-

učiti hočemo tudi italijansko marijansko organizacijo.

Po kratkem pregledu Marijinih družb na Nemškem, ki ga je podal poročevalec, se je razpletel razgovor. Vse, kar se je razgovarjalo, ni za »Bogoljuba«, ampak le za duhovnike. Omenjamo pa nekatere reči, ki utegnejo zanimati vse družbenike.

1. Sklene se, da izdamo zbirko »mesčnih patronov«, to je podobice svetnikov s primernimi napismi, ki se razdelijo v družbi vsak mesec, kakor je to marsikje pri družbah v navadi.

2. Na vprašanje, ali naj se dovolijo na mesto trakov tudi verižice, je bil soglasen sklep, da se morajo ohraniti trakovi. Verižice se lahko nosijo privatno, a ne pri nastopih. — Svetinje za ženske naj ostanejo kakor doslej, za fante naj se splošno vpeljejo oni v obliki igle, ki se zdaj dobijo pri Ničmanu. — Oskrbeli bomo tudi skupen znak, ki naj ga družbeniki nosijo privatno.

3. Na vprašanje, ki je bilo sicer že rešeno, a se časih zopet pojavi: kako s starejšimi članicami v dekliški družbi? je bil soglasen odgovor, da starejše članice ostanejo v družbi z vsemi pravicami kakor druge. Res je, da so dekliške kakor mladeniške Marijine družbe predvsem namenjene mladini, da v nevarnih letih mladosti ostane na pravem potu. Zato so se včasih že slišali glasovi, naj bi se starejše iz družbe izločile. Vendar bi bila nevhvaležnost, ko bi se jih družba, kateri so bile toliko let zveste, hotela otresti. Starejše članice so navadno tudi najboljšega duha in krepka opora mlajšim ter celi družbi.

4. Na razgovor je prišla tudi obleka: ali naj se zahteva od družbenic bela obleka ali ne? Gospodje so bili splošno tega mnenja, da je ne zahtevati, kakor se tudi pri drugih narodih ne zahteva, ampak pustiti glede obleke popolno prostost. Samo dostojna mora biti! Dvakrat

je pa neprimerno, če katera javno na odru nastopi, pa je preposvetno oblečena! — Vendar so pa nekateri gospodje poudarjali, da je lepo, če so pri javnem nastopu dekleta enako oblečena. Zato naj bi smel voditelj, če hoče, ako ne zahtevati, vsaj željo izreči, naj si oskrbé belo obleko. — Šolske sestre v Mariboru so svojim gojenkam oskrbele lično belo obleko z narodnimi okraski. Morda bi se tista mogla vpeljati kot družbena obleka. Drugi gospodje so pa poudarjali, naj Marijine družbe skušajo vpeljati namesto sedanje nedostojne moderne mestne mode splošno lepo, modernizirano narodno nošo. In za

dalo število listov skrčiti in več listov v enega združiti. Enako bo tudi razgovor glede koledarjev, katerih je tudi toliko, da drug drugemu hodijo na pot. — Glede koledarja za Marijine družbe je neka družba odgovorila prav modro takole: »Mislimo, da bi ga prav z veseljem sprejeli, zlasti dekleta. Vendar smo pa navsezadnje mogli priznati, da če se eden rodi, bosta morala umreti dva. Dosedaj si je Marijina družba štela v svojo dolžnost, razpečavati Misijonski in Klaverjev koledar. Če dobimo svojega, bomo morali ta dva opustiti. To so naše misli. Storite pa, kakor se Vam boljše zdi!«

Kronani kip Marijin dvignejo za procesijo.

to bi bila ravno ona šolskih sester v Mariboru primerna. Priporočamo, naj to zadevo vzamejo v pretres Marijine družbe same, posebno mestne, in naj nam sporočijo o tem svoje mnenje.

5. Govorilo se je tudi o družbenih glasilih: ali naj se vpelje za moške družbe posebno glasilo ali ne? Dobro in potrebno bi bilo. Vendar se je poudarjalo, da imamo časnikov že preveč, da ne morejo duhovniki vseh priporočati in ljudje ne vseh naročati. Zato se je naročilo uredniku »Bogoljuba«, da z g. Finžgarjem in P. Kopatinom vred skliče v Ljubljani na posvet urednike raznih listov, kako bi se

6. Razgovor je prišel tudi na igre. Glede mešanih vlog velja to, kar piše »Vodilo«. — Vodstvo Marijinih družb pa bo samo začelo izdajati družbam primerne igre, zlasti nabožne vsebine. Dve igri sta že na razpolago: ena misijonska in ena treznostna, ki naj jih Marijine družbe uprizorijo. O tem v prihodnji številki še kaj več.

7. Govorilo se je tudi o zabavah v družbi. Tudi o tem govori »Vodilo«. — Družbe pa se še enkrat pozivljajo in prosijo, naj pošljejo vodstvu kar imajo primerne blaga v zalogi: pesmic, deklamacij, dvogovorov, prizorov, kratkih igrice.

da se izdajo v posebni knjigi vsem družbam v uporabo. * * *

Popoldne istega dne so imeli sejo škofijski voditelji s a m i. Razgovarjali so se cele tri ure. Iz razgovora omenjamo sledeče reči:

Škofijski voditelji stopijo v medsebojno zvezo, ki ima svoje središče v Ljubljani. Voditelj za ljubljansko škofijo jih bo povabil vsako leto enkrat k skupni seji ali v Ljubljano ali kam drugam. — Vsem slovenskim družbam je in ostane skupno glasilo »Bogoljub«. Upravičene želje glede urejevanja »Bogoljuba« se bodo vpoštevale. Skrbelo se bo, da bodo sestavki krajši in še bolj mnogovrstni. Gospodje bodo skrbeli, da pošiljajo poročila o ver-skem gibanju iz svojih škofij. — Tudi dru-

ge škofije se bodo posluževale naše družbene pisarne, v kolikor je to mogoče. — Vse naše tiskovine (»Letna poročila« i. dr.) sprejmejo tudi druge škofije. Po potrebi se te tiskovine še izpopolnijo. — Enako tudi naše knjižice, zlasti »Vodilo«, »Fantič« in »K Materi« priporočajo in razširjajo vse.

Nazadnje so šli gospodje pogledat še družbeno pisarno in zalogo družbenih potrebščin k Ničmanu.

Skraika: Dogovorili smo se, da hočejo vse slovenske škofije glede Marijinih družb postopati kolikor mogoče enotno. Kar ima ena škofija boljšega, to bo sporočila drugim. Vsi pa hočemo storiti vse, da družbe, kolikor jih še ni, oživijo, obstoječim pa gremo na roko, da bodo živahno gibale in delovale.

Da se razumemo!

V sedmih številkah je že »Bogoljub« pisal o knjižici »Vodilo Marijinih družb«, vendar mnogi še vedno ne razumejo, kako je z njo. Prav pridne družbenke in goreči voditelji je še nimajo in je ne poznajo. Zamenjavajo jo z drugimi knjigami, z »Vodnikom« in »Družbenikom«, in pravijo: saj to že imamo.

Zato bodi tukaj še enkrat povedano in pojasnjeno, kar je potrebno. »Vodilo« je čisto n o v a k n j i g a; nekaj drugega, kar smo doslej imeli.

Zakaj pa ta knjiža? — Pravila Marijinih družb imate v »Družbeniku«. A pravila povedo samo bistveno potrebno. Pravila so seveda lepa, a sama na sebi so vendar nekam kratka in suha, — okostje, ki potrebuje še mesa. Mnogo je še vprašanj pri družbah, ki se pri vodstvu družb vsiljujejo in na katere je treba iskati odgovora. N. pr. kako naj bo s sejami, kako s sestanki, kako s pripravo za sprejem, kako naj delajo odseki, kako s plesom, igrami, izključevanjem itd. Sveto pismo je tudi lepa knjiga, a potrebuje razlage. Tudi pravila Marijinih družb potrebujejo razlage, pojasnil, podrobnejših določil. Zato je imel »Družbenik Marijin« v svojih prejšnjih izdajah pri pravilih nekoliko razlage. Pri zadnji izdaji »Družbenika« pa se nam je naročalo in priporočalo, naj bo »Družbenik« kolikor mogoče poceni; zato naj ima samo najpotrebnejše, vse drugo pa naj se opusti. Zato so natisnjena pravila brez razlage. Ker pa torej tam raz-

lage ni, se je sestavila posebna knjižica, v kateri so pravila razložena natančneje in nadrobnejše, tako nadrobno, kakor je za enkrat za naše razmere potrebno.

Tu Vam je razloženo vse, kar potrebujete pri vodstvu družb. Odslej ne bo treba več izpraševati, kako bi naredili in ukrenili to in to. Kar v »Vodilo« boste pogledali in po tem ravnali. »Vodilo« Vam želi iti na roko, delo pri družbi poživiti, obenem pa tudi olajšati.

»Vodilo« ima tudi namen družbe kolikor mogoče visoko dvigniti, da bi ne bile samo za silo dobre, ampak prav dobre. Kjer se bodo po »Vodilu« ravnali, tam bo družba lepo cvetela.

Nočemo zahtevati, da bi moral imeti »Vodilo« vsak družbenik. Po pravici pa želimo, da ga imajo vsaj vsi člani predstojništva, odborniki. Pri sejah naj ga imajo pri rokah, vanj naj pogledajo, karkoli je potrebno, ter se po njem ravnati. Tisti, ki so družbi na čelu in imajo pomagati druge voditi, morajo družbo pač sami najprej dobro poznati, da vedo, kaj imajo od drugih zahtevati in kaj ne. Seveda, če imajo pa »Vodilo« tudi navadni družbeniki, jim gotovo ne bo škodovalo. Čim bolj bodo vsi družbeniki družbo, njene dolžnosti in njeno poslovanje natančno poznali, bolje bo za družbo.

»Vodilo« naj bi bilo, kakor smo že rekli, nekaj katekizem Marijinih družb. Ni se ga treba iz glave učiti, pač pa je potrebno vsaj po smislu vedeti, kaj

vsebuje. Katekizem se seveda ne bere za kratek čas, pač pa ga je dobro večkrat v roke vzeti in kak oddelek iz njega spet znova prebrati.

Nekateri si želijo v »Vodilu« »maše«. Prosim, ne bodite čudni in ne zahtevajte »maše« v vsaki knjigi! Saj maš vam ne manjka. Katekizem tudi nima maše. Moliti seveda moramo, a delati tudi. Če bi kdo samo molil, naj mu Bog polje blagoslovi, sam bi pa ne oral, ne sejal in ne plel, mu bo zrasel sam plevel. Delati moramo, potem bo Bog naše delo tudi blagoslovil.

Neprijetno je hvaliti lastno robo, a ker že mora biti, bodi povedano, da so gospodje, ki jih lahko imenujemo strokovnjake, ki so knjižico pred natiskom pregledali, izjavili, da je v nji zbrano »dragoceno blago«. Tudi druge priznalne in pohvalne izjave gospodov, katerih sodba se sme imenovati merodajna, bi lahko navedli.

Nekaterim ni všeč, da se knjižica naroča samo v družbeni pisarni ter da hočemo vedeti, katera družba jo je naročila

in koliko. To vedeti ima vodstvo Marijinih družb pravico in celo dolžnost, da ve, kje jim je kaj mar napredek družbe in kje ne. V družbeni pisarni pa se ne bo naročalo samo »Vodilo«, ampak polagoma bo prišlo do tega, da bo pisarna imela zalogo vseh družbenih potrebščin. Tako imajo pri Orlu, in kar se njim ne zameri, ki zahtevajo od svojih članov veliko strožjo disciplino kakor mi pri Marijinih družbah, to naj se ne zameri tudi nam!

Pričakovati bi bilo, da bodo vse Marijine družbe s hvaležnostjo sprejele in z veseljem poprijele, kar se jim nudi in s čimer se jim želi pomagati, da se bodo lepše razvijale. Marijine družbe, ki se bodo ravnale po »Vodilu«, bodo — smemo reči — na višku popolnosti, kolikor se pri človeških slabostih doseči da.

Upamo, da se zdaj razumemo. Ali nas boste pa tudi slušali? Kjer Vam je kaj za napredek družbe, kjer želite družbo imeti res dobro, se zdaj, ko Vam je stvar pojasnjena, ne boste »Vodila« branili in ne dolgo obotavljali, da si ga omislite.

Naznanila.

V zadnji številki je bilo naročeno, naj naznanijo vodstvu M. D. v Ljubljani v 14 dni svoje naslove vsi predniki in prednice in vsi načelniki in načelnice odsekov. V tem času je naznanilo svoje naslove 80 prednikov in prednic. Manjka jih torej še več ko 300. — Načelnikov od sekov se je odzvalo 98.

»Vodila« se je dosedaj razprodalo: v ljubljanski škofiji 424 izvodov. Največ v leskovški dekaniji: 112, najmanj v cerkniški: 1. — Iz drugih škofij 140. Skupaj 564. Tiskanega je 5000 izvodov.

»Članarino« je plačalo 36 družb. Manjka torej še blizu 400 družb.

Prosimo, da se zganejo vse družbe in store, kar jih prosimo.

Duhovne vaje za fante

so bile preteklo sezono, to je od jeseni do pomladi, v sledečih župnijah: Dobrnič, Komenda, Konjice, Vrhnika, Semič, Višnja gora, Dol pri Ljubljani, Št. Vid pri Stični, Sora, Črnomelj, Moravče, Št. Jurij pri Šmarju, Št. Peter v Savinjski dolini, Preserje, Šmartno pri Litiji, Trstenik, Horjul, Velike Lašče, Trbovlje, Trebnje, Poljane, Sv. Trojica pri Blokah, Kranjska gora, Jesenice, Ljubljana rokodelski pomočniki. Skupaj 25. Ponekod so se jih udeleževali fantje in možje. Tu ali tam se je ustanovilo o priliki duhovnih vaj Apostolstvo mož.

Z jesenjo se začne zopet nova doba za duhovne vaje. Kje jih želite imeti?

Dopisi.

Iz Komna. Lanski evharistični kongres je bil sijajna manifestacija vere kraškega ljudstva v evharističnega kralja, ki biva med svojim ljudstvom v Najsvetejšem Zakramentu. Letošnji praznik Vnebovzjetja blažene Device Marije pa je pokazal, kako ljubi naše

ljudstvo nebeško Kraljico. Ta dan se obhaja vsakoletni shod v Oberšljanu. Letos pa smo počastili oberšljansko Mater Božjo izvanredno. Povabili smo vnete govornike za čast Marijino: vlč. gg. Leopolda Cigoja, škofijskega voditelja Marijinih družb, Ivana Zdravliča.

misijonarja, in Jožefa Kosa, župnika v Ga-berjah. V četrtek pred praznikom se je ne-pretrgoma spovedavalo in ravnokako na praznik od zgodnjega jutra. — Vsi gg. pridigarji so vnemali naše ljudstvo, posebno pa našo mladino, naj bi stopila v vrste Marijinih otrok, rešila tako čast Krasa in se ohranila zvesta Bogu, cerkvi in narodu. Marijinih družb je na Krasu res zelo malo, Kriva je pred vsem petletna vojska, ker je bilo naše ljudstvo primorano bežati v tuje kraje in s tem je veliko trpelo versko življenje in tudi Marijine družbe. Prepričani smo, da bo ljudstvo, ki je besede govornikov tako zvesto poslušalo, besede ohranilo v svojem srcu, jih premišljevalo in dejansko izvršilo. Upamo trdno, da bodo Marijine družbe ne, le v Komnu, središču Krasa, temveč v večini kraških duhovnjih znova oživele. Kraško ljudstvo, ki res ljubi Marijo, in kraška poštena dekleta ne bodo zaostala za vipavskimi ne v ljubezni do evharističnega Jezusa, ne v ljubezni do prečišče Device Marije. — Višek slovesnosti pa je bila veličastna procesija s kipom Oberšljanske Matere Božje iz župne cerkve v Komnu v Oberšljan, ki so ga nosila in spremljala belo oblečena dekleta. Udeležilo se je procesije 5000 ljudi. — Vsem slovenskim Marijinih družbam priporočamo molitev in sv. obhajila za Marijine družbe na Krasu.

Postojna. Živahnejše gibanje se pojavlja tudi v naši Marijini družbi. Kljub temu, da so razmere zadnjih let slabo vplivale na družbo, da se je število družbenic precej skrčilo, je ostala družba v jedru Mariji zvesta in upanje je, da bode v bodoče še bujnejše vzcvetela. Dne 1. junija je bilo sprejetih 16 novih članic, tako da znaša sedaj število rednih članic 69. Dne 8. septembra je priredila družba v Jordani dvorani igro štiridejanko »Svoje glavna Minka« in šaloigro »V posredovalnici«. Snuje se tu tudi Marijin vrtec, ki bo v kratkem otvorjen.

Na **Mirni** je 24 mladih fantov, ki imajo pogum, verō, ki jo imajo v srcu, pokazati tudi pred svetom. Ne oziraje se na zabavljanje nekaterih nevoščljivcev so 25. maja vstopili v novo ustanovljeno Marijino družbo. Po prijaznem nagovoru je sprejem izvršil veleč. g. Josip Plantarič, dekan v Trebnjem. Mladi družbi želimo stanovitnost. Kdor vztraja do konca, bo zmagal.

Črni vrh nad Idrijo. Danes smo odposlali po banki za Jul. Benečijo v Idriji 300 lir, ktere so dekleta tukajšnje Marijine družbe nabrala za misijone v spomin na 30letnico, odkar je bila družba ustanovljena, t. j. 15. avgusta 1894.

Kostanjevica. Naša Marijina družba se je nanovo poživila pod skrbnim vodstvom gospoda župnika. Ustanovili in poživili so se odseki: evharistični, cvetlični, pevski in dopisovalni. Zadnji skrbi za zvezo z vsemi, ki v raznih krajih služijo. Imamo tudi zasebne shode. V vestnem izpolnjevanju pravil, v skupnem delu in ljubezni naj vsaka pomaga, da bo res pravi marijanski duh preveval naše vrste!

Št. Viška gora. Ustanovila se je tudi pri nas Marijina družba. Meseca maja so gg. misijonarji ob koncu sv. misijona dekleta vabili v Marijino družbo. Boljša dekleta so takoj razumela korist družbe in se nato marljivo pripravljala na sprejem, ki se je vršil na Marijino vnebovzetje. Za ta dan so dekleta prav lepo okinčala cerkev z venci in cveticami, ktere so znosila skupaj iz vseh koncev in krajev z velikim trudom, pa tudi z veseljem. Še neveste se ne pripravljajo tako veselo in skrbno, ko imajo stopiti pred oltar. Več resničnega veselja so užila dekleta Marijine družbe te dni, kakor vsa druga nerodna dekleta celo življenje. Na praznik se je zbralo v župnišču 33 deklet v belih oblačilih in z venci na glavi. Med pritrkovanjem smo šli v procesiji v cerkev, v kateri se je zbralo izredno veliko ljudi, domačih in tujih. Ko so dekleta odpela pred Marijinim oltarjem lepo Marijino pesem, so se uvrstila pred velikim oltarjem. Slavnostni govor in sprejem je imel č. g. Iv. Reščič, ravnatelj gluhomemnice v Gorici. Dekleta so glasno in srčno odgovarjala in molila posvečenje, lepo prepevala primerne Marijine pesmi, res v spodbudo navzočim.

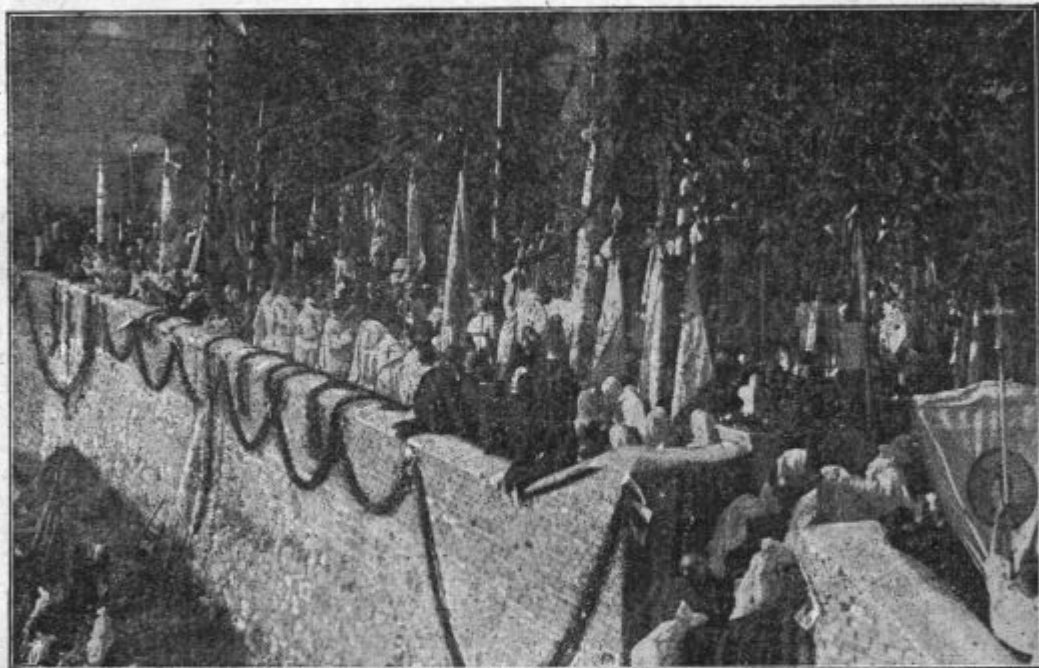
Posvečenje družin.

Iz Loma. 3. avgust 1924 je bil za lomsko župnijo zgodovinski dan: velika večina fare, 52 družin s 335 člani se je slovesno in javno posvetilo presv. Srcu Jezusovemu. Na posvetitev smo se pripravljali s cerkvenimi govori o presv. S. J. v mesecu juniju in juliju in z devet- oziroma tridnevnicō; porcijunkulsko nedeljo pa so vsi člani družin prejeli sv. obhajilo. Po jutranji službi božji je šel g. župnik in en tuj gospod duhovnik od hiše do hiše in izvršil posvetitev po predpisanem obredu. Ker v enem dnevu ni bilo mogoče vsega opraviti, se je posvetitev nadaljevala v nedeljo, 10. avgusta. Slovesnost so posebno povzdignili cerkveni pevci, ki so spremljali duhovnika po vseh hišah in peli lepe pesmi. Vsaka družina je prejela lepo izdelano posvetilno polo (izdelal g. Ham, knjigovodja pri g. baronu Bornu, za kar mu izrekamo najlepšo zahvalo). Na posvetilno polo so se podpisali vsi

člani družine in jo hranijo v vedni spomin posvetitve. Obenem so se vpisale družine v apostolstvo molitve in molijo pred podobo Srca Jezusovega znano molitvico: »O prekladko Srce Jezusovo po rokah Device Marije...« Naj se s posvetitvijo začne nova doba v družinah, novo življenje v duhu Srca Jezusovega!

Radeče pri Zidanem mostu. (V trajen spomin na posvetitev družine presv. Srcu.) — Prelep družinski praznik smo obhajali na binkoštno nedeljo. Izvolili smo namreč presv. Srce Jezusovo za kralja svoje družine. To smo storili takole: kupili smo lepo sliko presv.

šele uživamo pravo družinsko veselje. Odslej bo vir našega veselja in sreče presv. Srce, ki sedaj kraljuje v naši družini in siplje milosti na nas. V naši hiši sedaj izvira studenec milosti. V vsaki skušnjavi in težavi nam nudi roko v pomoč, tolaži nas v trpljenju, ki se pri misli na presv. Srce izpremeni v veselje. Žalosti nas le, da se to Srce po mnogih hišah žali in zaničuje. Zato mu pa hočemo mi izkazovati tem večjo ljubezen in češčenje. Da pa tega ne pozabimo, hočemo to posvetitev vsako leto obnoviti. — Težko je živeti v času, ko vse drvi v posvetnost, stanovitno in nemajno. Zato je tembolj potrebno, da se iz-

Sklep procesije na Rakovniku.

Srca, jo dejali na častno mesto v hiši in jo lepo okrasili, kakor tudi celo sobo. Tudi smo vsi člani družine prejeli sv. zakramente, da bi bila tudi naša srca lepo okinčana. — Povabili smo precej sosedov, znancev in prijateljev, in hiša se je napolnila. Ko je bilo vse pripravljeno in smo pred sliko prižgali lučce, so prišli č. g. kaplan, ki so v kratkem nagovoru pojasnili pomen posvetitve. Nato smo molili posvetilno molitev ter zapeli litanije presv. Srca. K sklepu smo zapeli še pesmi: »Pojte hribi in doline«, in »Povsod Boga«. Marsikomu izmed navzočih so zaigrale solze ginjenja v očeh. — Nehote smo vzkliknili: Oh, zakaj nismo že prej tega storili! Nudilo se nam je toliko milosti, pa smo jih zametavali. Sedaj

ročimo Jezusu, da nas on vlada in nam deli svoj blagoslov. Potem se nam ni bati najhujših viharjev, ker bo presv. Srce Jezusovo z nami. Zato ne odlašajte tudi drugi, ampak čimprej izvršite posvetitev! Naj živi in kraljuje povsod presv. Srce Jezusovo!

Družina Trbovec.

Posvečenje družin v G. Sv. Kungoti. Na praznik Sv. apostolov Petra in Pavla se je v Gor. Sv. Kungoti po sv. blagoslovu pomikala cela procesija ljudi in Marijine družbe, dekliška in mladeniška, na prijazen hribček na dom botra novega velikega zvona, Janeza Marko. Hiša je bila krasno ozaljšana, in pesem se je razlegala v čast Srcu Jezusovemu: daleč na okrog. Po končanem sv. opravilu je

domači župnik fotografiral vso družino in ostale, ki so v tako velikem številu prišli počastit presv. Srce, in sicer v dokaz, da božje Srce jemlje vedno bolj in bolj v posest tudi pri prej še tako mlačni Gornji Sv. Kungoti družine v svoje mogočno varstvo. Sedaj se oglašajo zaporedoma tudi druge družine in vlada veliko navdušenje za to prelepo slovesnost. Na koncu zapojemo v vsaki hiši: »Kvišku zdaj družina vsa...!« potem gremo

v procesiji h drugi hiši glasno moleč sv. rožni venec Srca Jezusovega. Ne odnehamo prej, dokler ne bo zadnja hiša posvečena presv. Srcu. Koncem avgusta zapoje novi veliki zvon Srca Jezusovega, da se gane sleherno srce, ki še dosedaj Jezusa ni ljubilo. Ko bo zadnja hiša posvečena, vršila se bo potem v cerkvi velika slovesnost in cela župnija se posveti na slovesen način presv. Srcu in zaprišeže zvestobo do groba.

Škofijska sinoda. Tretja škofijska sinoda (zbor duhovnikov) za ljubljansko škofijo je bila sklicana koncem avgusta. V zavodu Sv. Stanislava nad Ljubljano se je na škofovo vabilo zbralo 80 pozvanih, oziroma izbranih duhovnikov in redovnih zastopnikov ljubljanske škofije. Polčetrtri dan so trajala posvetovanja, zborovanja in duhovne vaje. Odloki, ki bodo objavljeni v posebni knjigi, bodo dobili veljavo najpozneje o Veliki noči L. 1925.

Škofovskega zborovanja v Djakovem od 18. do 23. avgusta t. l. so se udeležili vsi škofje in apostolski upravitelji v Jugoslaviji. Prvi seji je prisostvoval tudi apostolski nuncij msgr. Hermenegild Pellegrinetti. Škofje so v posebni spomenici, ki so jo poslali ministru verstva, označili svoje stališče nasproti predlogu šolskega zakona za ljudske šole. Potegnili so se krepko za pravice cerkve in za svobodo verskega poučevanja. Dalje so škofje sklenili, da se ministru notranjih zadev ponovno pošljejo pravila društva »Krščanska šola« v odobrenje in da se takoj prične z organizacijo katoličanov, ki naj se odločno izrečejo in boje proti brezverski šoli. Razpravljalo se je še o raznih notranjih cerkvenih in misijonskih zadevah. Hkrati so sestavili škofje skupno pismo, namenjeno jugoslovanski katoliški duhovščini.

Mladeniški dan v Mariboru je zopet razveseljiva točka v zgodovini mladostnega delovanja med mladim rodом naše domovine. Veličasten zbor krščansko in slovensko mislečih fantov v Mariboru spričuje, da nov duh prešinja in preraja naše mlade vrste, da tudi mladeniči iščejo sreče in utehe v verskem življenju. Nad 6000 mladih udeležencev je poslalo pozdrave svetemu očetu v Rim, kralju Aleksandru v Beograd in voditelju, se-

danjemu ministru verstva dr. Korošču. Slovenski fantje so se razšli s prepričanjem, da jih veže nevidna vez v ogromno močno četo proti vsem, ki smešijo in teptajo slovenske krščanske vzore.

Nagla smrt. 18. avg. je nenadoma umrl pri svojem bratu-dekanu v Kočevju ljubljanski kanonik in zlatomašnik Jožef Erker v starosti 74 let. Dasi nekoliko slaboten in slaboviden se je teden dni poprej podal na spremembo zraka v Kočevje. Dne 18. avg. je pa nepričakovano oslabil ter izdihnil blago dušo, ko je zjutraj še sam opravil presveto daritev. Pokojni je pred letom obhajal zlato mašo ter hkrati prepustil stolni župnijski urad — vsled opešanih oči — mlajši moči. Bil je blag duša, vzornega življenja, vesten v službi, ljubezniv tovariš. V hvaležnem spominu ga bodo ohranili zlasti gg. duhovniki, ki jim je bil v semenišču spiritual, duhovni voditelj. Naj uživa obilno plačilo pri Bogu!

Spremembe v lavantinski škofiji: V Maribor je prišel kot korni vikarij g. Fr. Hraščel iz Dobrne; na njegovo mesto je prestavljen iz Braslovč g. Al. Vrhnjak. — G. M. Turk je bil umeščen na župnijo Buče.

V jezuitsko družbo je stopil mariborski stolni vikarij Evgen Lorgier. Sprejet je kot novinec v ljubljansko jezuitsko rezidenco.

Goriška nadškofija. G. Oskar Pahor, doslej v št. Petru pri Gorici, je postal upravitelj župnije na Mirnu. Novomašnik g. Fr. Kodrič je nastavljen v Kobaridu. G. Ivan Baloh, vikar v Zagarju, je stopil v pokoj. Na njegovo mesto je prišel g. Fr. Rožič, preje kaplan v Knežaku.

Smrtna kosa. V Teharjih pri Celju je umrl 26. julija g. Josip Ban, rojen v Artičah, četrtoletni bogoslovec. Tik pred mašniškim

posvečenjem je vzel slovo od svojih žalujočih starišev in tovarišev. Bil je tihega, skromnega značaja. Priporoča se molitvi in spominu.

Evharistični kongres v Osjeku na praznike Vnebovzvetja in naslednja dva dneva je izpal sijajno. Nabralo se je k slavnosti do 60.000 naroda. Pobožnosti so se vršile v vseh cerkvah. Postreženo je bilo v domačem jeziku tudi Nemcem, ki jih je v Slavoniji precej veliko, in tudi Nemcem, ki jih je v Slavoniji precej veliko, in tudi Mažarom.

Pri papežu Piju XI. je bilo nedavno v sprejemu 4000 rimskih otrok-prvoobhajencev, ki so vsi srečni prislužkovali ljubeznivim besedam sv. očeta. — Važna je bila tudi avdijenca, ki je bila dovoljena 6000 možem delavskega stanu, ki so člani »Dejanja za delavske duhovske vaje«. To društvo pod vodstvom jezuita o. Gori se močno širi in dosega krasne sadove.

Prenos trupla Leona XIII. Veliki papež Leon XIII. je izrazil željo, da bi bil pokopan v lateranski baziliki. Vsled takratnih političnih razmer je bilo truplo začasno shranjeno v cerkvi sv. Petra. Meseca februarja 1925 se bo pa želji visokega pokojnika ustreglo. Prenos se bo izvršil na najsvečanejši način. Sodelovala bo tudi italijanska vlada:

Izredna svečanost. V francoskem mestu Carcassone so imeli isti dan (17. avg. t. l.) tri nove maše. Novomašniki so sinovi polkovnika de Chabannes. Navzoči verniki so bili globoko ganjeni, ko so srečni bratje po posvečenju blagoslavljali svoje starše in rojake. Dan nato je pa prejela sestra novomašnikov redovno obleko v samostanu benediktinskih redovnic.

Krščansko ženstvo preprečilo — ločitev zakona. V republiki Argentini (Južna Amerika) so svobodomiselnih stranke v državnem zboru skušale doseči, da bi se sprejela postava o ločitvi zakona. Zdelo se je, da je večina poslancev za to brezbožno postavu. Nevarnost so uvidele tudi razne ženske organizacije, ki so razpele silno agitacijo proti nameravani postavi ter dvignile tak odpor, da je predsednik republike vsled oblasti, ki mu je daje ustava, samolastno vložil svoj »veto« (prepoved) in tako preprečil, da predlog sploh ni prišel v zbornico.

Dobre knjige.

Mesto na gori. Štirinajst govorov o cerkvi. V stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani govoril dr. Mihael Opeka. Ljubljana 1924. (Založila prodajalna K. T. D. Ničman.) — Vsak zvezek Opekovih cerkvenih govorov

zađene pereče vprašanje našega življenja. Ti govori o Cerkvi nam predočujejo osrednjo resnico katoliškega verskega življenja, da ni posamezniku na lastno voljo dano, kako se izveliča, marveč da se Kristusovo zveličavno delo na slehernem in za slehernega vrši edino v Cerkvi in po Cerkvi. Prav to je pa resnica, ki jo je treba sodobnemu človeštvu najbolj zabičevati. Kajti zavest, da smo vsi eno v Cerkvi, vsak odgovoren za vse in vsi za enega, da vsakega od naš zadeva blagor ali poguba drugega, in da smo moralno eno tudi z dušami umrlih, bodisi poveljanih bodisi pokorečih se, pa da smo tako člani božjega kraljestva od prvega človeka na zemlji do poslednjega, ki se rodi in umre koncem vekov, ter da se to kraljestvo nadaljuje v večnosti pri Bogu — edino ta zavest more današnje ljudi zopet med seboj strniti v duhovno enoto, kar je nujni predpogoj za preporod vsakega posameznika in cele sodobne družbe, ki je izgubila čut skupnosti. Govornik nam v Cerkvi kaže božjo stavbo, ki je vir krščanskega življenja in svetosti, pobija predsodke in zmote o njej, ter kaže tudi na ogromne zasluge, ki jih ima Cerkev za kulturo, zlasti pa na njeno samaritansko delovanje, ki je bilo podlaga za vsa socialna skrb in zakonodajo. Ni treba posebič poudarjati pomena teh govorov, ki so, kakor vsi ostali Opekovi, apologija katolištva, odlikujoča se po krepkosti sloga, jasni zgradbi in prepričevalni sili. Zato naj se tudi ta zvezek kar najbolj razširi med slovensko ljudstvo in izobraženec!

X. Y.

Sveta Marjeta Marija Alakok. Življenjepis in molitvenik. Priredil Blaž Dvoršak po veliko obširnejši knjigi francoskega škofa Janeza J. Lauguet iz leta 1728. Naroča se pri mladeniški Marijini družbi Sv. Anton v Slov. goricah in stane vezan 20 Din. — Zelo času primerno je izšla ta knjiga v slovenskem jeziku: življenjepis osebe, po kateri nam je došlo razkritje presv. Srca Jezusovega, sedaj ko je bila ravnokar proglašena svetnicam. Ko si to knjigo prebral, postane ti šele jasno, da so različni načini pobožnosti do presv. Srca Jezusovega ne samo priljubljeni, ampak globoko utemeljeni po razodetjih, katerim je tudi Rim priznal verodostojnost že poprej, posebno pa zdaj, s tem, da je sv. Marjeta povišal k časti oltarja. Ni tako lahko delo, iz čez 1000 strani broječe knjige posneti navažnejše podatke in jih skupaj postaviti v celoto, ki se bere kakor povest, kakor se je g. prireditelju posrečilo. Sicer se pa iz vsebine tudi pozna, da so cela poglavja ali vsaj odstavki izvirno delo. Dajte si jo poslati na ogled!

Odpustki

za mesec oktober 1924.

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obišejo cerkev. c) P. o. zažobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekem oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Angeli varhi. Kjer se ta praznik danes obhaja, p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine. — P. o. udom br. sv. R. telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. Očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

4. Sobota, prva v mesecu. Sv. Frančišek Ser. P. o.: a) vsem vernikom v vsaki cerkvi; b) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. Očeta. — Tretjerednikom v. o.

5. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obišejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu svetega očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v vicah. Vrh tega udom r. br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

6. Ponedeljek. Sv. Marija Frančiška. P. o. istim kakor 10. dan.

10. Petek. Sv. Danijel in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

11. Sobota. Osmina sv. Frančiška. P. o. istim kakor včeraj.

12. Nedelja. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 10. dan.

15. Sreda. Sv. Terezija. P. o. a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske br. tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom sv. R. Telesa kakor 2. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. Nedelja. Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

21. Torek. Sv. Uršula in tovarišice. P. o. udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. Bl. Bonaventura. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) tistim kakor 10. dan.

28. Torek. Sv. Simon in Juda. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 10. dan.

LISTNICA.

Več sotrudnikov je, ki že po več mesecev čakajo, kdaj bo njihova stvar prišla na vrsto. Gledajo številko za številko, pa nič in nič ne dočakajo. Tem bodi v tolažbo povedano — solamen est socios habere dolorum — da je uredniku ravno tako hudo, da jim ne more ustreči kakor njim. Vse te stvari so »postavljene« in čakajo, kdaj bo prostor zanje, pa ga zmirom zmanjka. »Le čevlje sodi naj kopitar« in »Pri izviru« bi tako radi prinesli v tej številki, pa več kakor spravimo v list, več se ne da spraviti. »Pa zakaj se ravno naša stvar vedno odlaga, zakaj ne druge?« Ena se mora; če ne ta, pa kaka druga. Odlagajo se pa — ceteris paribus — navadno dolge. Ker en dolg spis odrine tri ali še več kratkih; potem pa imamo namesto ene tri zamere. Takole se nam godi, Bog nam pomagaj! — Tistim, ki so poslali slike: Več kakor štiri slike »Bogoljub« v eni številki za sedaj ne more prinesiti, drugo leto jih bo pa lahko po več prinašal. Zato potrpljenje! — Nekomu; Na Slovenskem nimamo zavoda, v katerem bi se šolali starejši fanje. Nemci pa imajo zavode »für Spätberufene«. Treba bi se bilo obrniti na »Missionshaus Steyl, Holland, P. Kaldenkirchen«. — Katarina Valenčak, p. šoštanj, ima naprodaj več lepih slovenskih in nemških knjig. Kdor si želi dobrih knjig, naj se obrne nanjo. (Posameznih naslovov pa ni mogoče objavljati, bi zavzelo preveč prostora.)